

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi nadzwyczajnej wniesionej przez R. M.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 10 grudnia 2025 r.

odrzuca skargę nadzwyczajną.

UZASADNIENIE

27 października 2025 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) R. M. (dalej: „Skarżący”) wniósł pismo zatytułowane jako „SKARGA NADZWYCZAJNA DO SĄDU NAJWYŻSZEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ”.

Skarżący wskazał w piśmie sygnaturę sprawy III RNs 321/23, a w uzasadnieniu Skarżący wyjaśnił, że ma zostać umieszczony w domu pomocy społecznej i składał wniosek o uchylenie „od domu pomocy społecznej”, jednakże został oddalony przez Sąd Rejonowy w Oleśnicy. Z treści uzasadnienia można też wywnioskować, że powyższe orzeczenie zostało zaskarżone do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622, dalej: „u.SN”), skargę nadzwyczajną może wnieść Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz, w zakresie

swojej właściwości, Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznik Praw Dziecka, Rzecznik Praw Pacjenta, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Powyższy katalog podmiotów legitymowanych jest zamknięty i żaden inny podmiot, poza wymienionymi w tymże katalogu, nie może zostać uznany za uprawniony do jej skutecznego wniesienia.

Stosownie do art. 95 pkt 1 u.SN, w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje w zakresie spraw cywilnych – przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ k.p.c. Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Z kolei według art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

W świetle art. 95 pkt 1 u.SN takie same konsekwencje wywołuje wniesienie skargi nadzwyczajnej przez osobę nieuprawnioną oraz skargi nadzwyczajnej od orzeczenia, które może zostać uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Mając na względzie przywołane przepisy należy stwierdzić, że skarga nadzwyczajna podlegała odrzuceniu z powodu braku legitymacji Skarżącego do jej wniesienia. Skarżący wniósł bowiem skargę osobiście, podczas gdy skargę nadzwyczajną może wnieść do Sądu Najwyższego wyłącznie podmiot legitymowany, wskazany w art. 89 § 2 u.SN. Okoliczność ta powoduje, że przedmiotowa skarga dotknięta jest brakiem nieusuwalnym i podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2023 r., II NSNc 309/23, postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lipca 2025 r., sygn. II NSNc 55/25).

Na marginesie jedynie wskazać należy, że Skarżący nie określił jednoznacznie przedmiotu ani zakresu zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN orzekł, jak w sentencji.

[r.g.]